

TANDORI DEZSŐ

ÖN(alz)képp (~~ÖN képtől~~)
Érrintetlen. (Aezcim)

Nem az, hogy velem mi volt, hanem hogy a könyvvel mi van. Fkp. - hogy a könyv mi VAN.

Quivátozat még: Egy pusztuláspon

Témák? A könyv, ahogy írom, nem "témák". Csökkent értékű lenne, mert az egzisztencialitás tematizálatlan. Irtam-e? A sok apró darab témának látszik talán az is, egyenként, de kölcsönösen kioltják tematikusságukat, így az egész írás: egzisztencialitás.

EZT A LAPNÁT 199. ÚJONNOM.

Lehet, kézzel fogok írni, megkészköve a késből-beírást, sőt, visszakésből-beírást, így visszakésből írok, vicc.

EZT A LAPNÁT 199.

Bgykor gyönyörűeb, szépen, jól gépeltem. Mára ennyi marad csak: työnyörűeket, szépeket, jól írjak. Minimum jókat.

* MINDEN "ily", NERT MÁR NEM ILY.

A kioltott tematizáltság már a könyvről szól. Már a könyv.

De ezen "ily" is "oly" lesz

Est a könyvet nem tudtam másképp megírni, csak ahogy nem akartam megírni. Nem a "nyoma van rajta" - ennek -, hanem...jó lenne!...ha a könyv hűen ez lenne. Hgy nem akartam írni. Akartam, csak nem bírtam akarni. Változat az Aforis dió...2-re.

Ili, Oei.

Este: hogy elment az idő. Ma reggel nyolckor, 11 órája lett fölszerelve a 4. műanyag védcélőke helyett az első új.

Nem értem az előzőek pusztulását. Vigyázni fogok rád, te kis fafej, mondom gyengédn az új fa ülőkének. Te kis seggfej, mondja valaki, akinek est mesélem. Erdemes érintkezni. Egy ilyen "seggfej" kinyom bejő. Csak fa védcélőke kell alá a.

Nam értem j??

Ezek csak anyagok a könyvembe. De a könyvem leglényegesebbje - és nem backettien! -, hogy nek akarom írni. Nem. Akét nem igazán létező összeretése a legigazabb, a tematizálatlan komparatizmus! géptübbakat se nyomatásba se.

kerentem, jó barát!
Utóbban a kézből - olvasást,
beírást. Vicc: géptübbakat nem
lehet kézzel beírni.

* Egy eltervezett könyv fejezete

Önelemzőleges (benső-komparatív) szöveg, előleg

Eleve: a gépelés visz a nyomtatásig. Tehát nincs (eleve) – – – ergo nincs „eleve”. Az *eleve* továbbképezhető-e *elevénnek*? Mert elevennek nem. Hogy nekem a gépelés ma épp: „-képp”, tartalmazza (nem írtam?) az irtózatot a kérdéstől (sokat *kezdttem* gépbe, írást), meg a perfektuálástól (hogya a gépelés – kettősen! –bevégezős is). S „na akkor”.

Vég-közbevetés

Ennek itt a fejezet végén kellene következnie, ott. A mesterséges rendteremtés azonban – egy írásban – *IS* tematizálás, tematizmus. Egzisztencializmusa a cselekvésnek, de nem egzisztencialitás. Így ezek a máshonnét vett darabok ide kerülnek; részletek a fejezetben, az egész, melyből vétettek, egészként lesz a könyv egészében, az *egész* könyvben. Nincs azonban *kiigazítás*.

Az ilyen kiigazítás egzisztencialitás-fogyatkozttató lenne. És *ha* már valaminek lennie kell, legyen az: egzisztencialitás. Nem kevesebb.

*

A fejezetcímbéli (a könyvcímbéli!) ALZ-ról.

Íme:

„Azontúlni a földet,
arcomnak dőlésével.
De már dőlök mindennel,
lábammal ha, kezemmel.
Jó, igaz, a világban csak
a világon kívül lehet élni,
de én nem akarok cserélni;
a világban hittem volna
élni, ez alól hull ki
lábam, ebből fogam,
ennek verítéke van. Vagy másnak.

Járni rendest nem tudok.
Lépcsőn visszazuhanok.
Látvány vagyok, kínos.
Majd a magány, ki hoz,
Ki nem hoz, nem kapok
levegőt rendesen, unalmas
elmondanom, változatokban
fáj fejem, váll, csukló: de

kedvszegetten. Más jó kedvét
mit tegyem, mutatkozván
röhejben.

Nincs jó mód kimódolva,
hivatkozom Dide úrra.
Ld. N. N. Á. rázkódtató
prózája Kosztolányiról.
A szellem nem vakáció.
Nincs kiejtés, elejtés,
felejtés, leejtés, nincs
Alzheimer, így; hát ha
előszobája? De nekem
Parkinsonom sincs, csak
medve Paddingtonom.

Mi akkor ez?
TANDORI-m van,
ez kórom
semmi króm, semmi
guanó korom.
Ez Szép Ernő valóm.
Az én: én – semmi szerén.

Madárkám: örökéletpont.
Egész nap vele
foglalkozom.

Ez nem tematikum.

Salinger: kellhetne
életrajzát fordítanom.
De én általa is
a világon kívül
vagyok a világban.
Ha lehet.

E könyvet hogyan
csináljam meg, hogy
ne csináljam (meg; ez = plusz).

Is: Arany töredékek, közép

- I. *Így* már vagyok.
Ez is *úgy* lesz?
Így már: vagyok?
Ha-is *úgy* lesz?
Vagy volt, *vagy* lesz,
s nincs vagy-vagy lesz.
- II. Megy a becsület még?
Fene-tudj'-tisztesség?
Megy a nem-tesz-semmit?
S nem csak én nem teszek?
Nagyobb az összesség,
ha vele nem leszek?
- III. Hol az élet vége?
Hol az élet hossza?
Hol az élet, hol a *hol*?
Csupa vége-hossza,
Csupa viszi-hozza.
- IV. Nagyon elfárasztom magam,
ha másokkal bármim is van.
Csak fáraszt a semmi,
ahogy nem kell lenni.

Szép Ernő padjára
előre leülök.
Megtudja az árva,
mire is készülök.
- V. Időkbe-botoltan.
Óra, nap, mi-másik!
Pont-mester Seurat-ig
ha kottyán, ha szottyán,
bizony eljutottam.
Hét, hó, veselkedtem!
És nemcsak odáig!
Évem lesz-e másik,
ha már bizony ottan.
Én egyik se voltam.

VI. Mester, de röstellem,
 mim is, ritty-rotty, szétfőtt,
 hogy-s-csak büszkélkedek.
 Nézzek pontos hétfőt,
 nézzek pontnak keddet,
 hetet szédelegiek,
 ünnep-szétszéledjek.

Gertrude Stein rózsállások

(Tudjuk: G. S.: A rose is... etc.)

Fordításaimban: analitikusan:

A rózsza = a rózsza: a rózsza.

A rózsza: a rózsza = a rózsza. Kb.:

Először így együtt a kettő.

G. Stein rózsája,
 tente baba, tentő:
 fölėje, alája
 nem oly elrettentő.

Gertude Stein rózsája
 kellett volna, élnem?
 Világnak prózája
 fönn-akaszt az égen.

Gertrude Stein rózsáját,
 világnak prózáját,
 Szép Ernő prozódíáját
 virágokon borulva:

ha ez volna, nem az volna,
 ha az volna, nem ez volna,
 tudnám-e, paródiáját?
 Vagyok e' túl-komollya.
 V. komojja, komódja.

Na ez akkor

A rózsának verse lesz, ha próza lesz,
 a prózának rózsája, ha próza ez.
 Ha rózsza, ha próza,
 G. S. kiborulna.

Ragyogvást

Rogyvást, ragyogvást,
ragyog bár, rogy mást.
Rögvest bizony lettem volna
Ifja-vén bujító!
Lettem egy véne-ifja
újító? Se bujító,
se újító nem vagyok.
Vagy ha-mi volt,
szerte rég kószálgatott.
Lettem Szép Ernő birkája,
kiszolgáltatott:
fejét akárhogy felfúrja,
elnyomják csak mindig újra,
így tűnnek alkony porában,
világnak pírjában.

Visszfények, visszerek

Nádag-erek, éj-folt terek:
visszerek,
ahogy visszatekintek,
lábam sima,
Hermész nyila;
bezzeg ma!
Visszfény, visszafény,
sehova se visz a fény, én,
elsötétet visszalény.
Visszasötét, de ismerlek;
viaszos szememnek
nem lesz már lenyomata.
Étolaj a gatyám szárát foltozza,
jaj, viasz-világ lecsap rád, orozva.

Egy könyv motyója

(Egy régi dal)

A clochard mindig ajándékozott, jobb híján

Az élet prózája
rímél, mint Kló Sára.

Akármerre lép,
prózává jár szét.

A clochard rózsája.
Ajándékozásra?
Rózsája mit bánja!
Tojik a clochard-ra.

Kis füzetekből

Sok jót nem mondhatok.
Később nem is mondok.

*

Semmi baj.
Baj?

*

Kedvem szerint
semmi kedvem nem lenne.
De (Szép Ernő!): nincs kedvem.
Ezzel kezdjem vagy végezzem.

*

A legkisebb utazás közben is
csinálj (gondolj) valami
véglegeset. Akkor, hol jársz,
az állomást, a pontot
észre sem veszed.
Nincs hogy pont ott.

*

Már ha sehogy sincs,
is csak sehogy sincs.
Már önazonos, sehol se honos,
csak így-úgy *holoz*,
seholoz, *sehogyoz*.

*

Akarnám: ne akarjam.
Nem lenne egyszerűbb
rögtön *akarni*?

*

Szépségükkel évszakok
nem vigasztalnak.
Még e mondás is szomorú.
Lapos.

*

Ki tudja, honnan,
ki tudja, meddig.
A felépülés. A leépülés.
Csak egy meghűlés. csak az eltűnés.

*

Szándékában ez egy összmű.
Mert mindösszességében
már nem szándékom.
De benne van,
ha bármi művészetet
idecsinálnék, benne
alattomosan,
tagadólagosan
a szándék.

*

Egy szándékolatlan

Nézek egy
zöld szatyrot. Színén egy
hullt levél. Nézem
jobban: ugyan már!
Az anyagra rá van
nyomtatva a szép kis forma.

*

Rend-akaró voltam. Kártya-
bajnokságaimmal
3 medve-madár-liga,
82.000 meccs. Hirtelen
abbamaradt. Mint a
gépelés. A fordítás. A kár-
tyát lenne nehezebb újra.

*

Az idő: amit az ember
belát? De hát a többi?
Mintha belátható időig
nem lehetne remélni
egy újabb Seurat-t. (A pont-
versekbe tettem át.)

*

Viszonyok, dolog s dolog közt,
ember s ember etc.
a zenóni, kétfelől

Jövés-menés

Ld. Beckett

I. Megjöttem?
Mögöttem.

Mögöttem?
Megjöttem.

II. Jární nem tudok.
Nekem nem jár.

Fogadni senkit-semmit
nem tudok.
Túl sok fogam hiányzik.

III. Egyedül ez maradt:
egyedül. Kezdetől.
De egyedül lehet
az „egyedül”.

IV. Holnappal... rossz vicc

Tegnapról radok.
Ma radok.

Mától radtál.
Tegnapról radtál.

(Rossz vicc: holnappal ne.)

- V. Így jó. Ahogy van.
Így. Ahogy. Van. Jó.
Így, ahogy jó, van.
(Pontvers akárhogy.)

VI. Eléggé nem jól

S nem is lehet
elég „eléggé”-t
mondani így, rá.

- VII. Melyik zárjel a fel-
szín, melyik a mély?

()

VIII. Ezek jóllétek.

De én eleve
nem vagyok *jól!*
Van-e, vannak-e?

- IX. E könyv akadály,
hogy meg kell írni,
és elvesz szabadsága.

- X. Ha semmit nem csinálsz,
aligha kapkodsz.
De így is, ezzel is
hibázhatsz, henye lehetsz.

Lehetők

E könyv szabadság
lehetett volna.
Ha nem íródna.

*

Mások: kellenek: lennék.
Mert hogy én: *ezen*
lennék?!

*

Annyira elvette a kedvem
bármilyen környék,
hogy egyebüvé se
mennék.

E könyv

E könyvet nem lehet másképp megcsinálni.
Az már tematikus lenne.
Így belevélhetem a véletlenbe.
A végtelenbe (se).

*

Szellemünk mennyire máshol
tart már, ha tart valahol,
míg mi megmaradunk
sok ily-oly tematikus kacatnál.

Irány: „alz”

Jobb oldalra fordulok, aludnék el. Bal stb. Aludnék... etc. Sosem tudom meg, hogyan alszom el. Rettegek valami hirtelen agyi végzettől, érfalitól. „Halottaim... egyre többen”. És ha én nem tudok majd felkeserveskedni se fektemből? Csak fotelkarfák támaszaival, így is, évek óta? Maradok AL, ALZÓ, alzok, nem alszom, de *al* vagyok. És a vég.

De még bírni kell. Ennyi rettegést se ért meg szinte senki. Viccem-mélyén tragikus öngyilkosok, pl. a festő De Staël (42; 4 gyermek apja, hipersikeres művész), átvette magát Antibes-ban a műteremterasz korlátján. Senki se „tudja” miért -, igen viccem: a teljes lebénulás előtt ugorjak, vagy csak utána, haha.

Egy nap is sok, kibírni. Végül *minden napja* e világnak kevés lenne. Alzani, felzeni: felezés? Jegyzeteim itt: összeírni, mik voltak életemben az igazi Nagy Dolgok. De ezt már annyiszor... Mit tegyek? *Mi lesz?* Ez a Nagy Dolog.

*

Nehéz gépelni. Egy könyvet kinyitni. Madárkámmal vagyok, boldog, ha épp egészségesen él. Ez is elmondhatatlan.

*

Jegyzeteim, irányok:

hashajtó.

könnyű altató,

gingko,

urológiai izé.

Írjam le nyomorúságos

„műtét utáni helyzetemet”?

Csak ülve tudok vizelni etc.?

*

Dorbézolok a „könnyű” gyógyszerekkel. Dorbézolok?
Orvoshoz nem megyek etc. Írtam.

*

Több a sem. Minél?
S több a... Hagyom. Pontvers lenne.

*

A köztémák lehangolóan terméketlenek. Kioltani se jól oltják ki egymást. Ld. tematizálatlanság.

*

Mi pontosan az elérintetlenség?

*

6. éve élem túl már Szép Ernőt. *Olyan is!*

*

Ha a másét mondom, hát még csak a magamét se.
De *vannak*, akik elfogadnak.

*

1 nap, egy hét, egy hó, egy év... „Csak egy napot kibírni...”
Volt. De folyton ez megy.

*

A medvék: BÉKEVILÁG. S a végén mi lesz (velük)?? Mi??

*

15 évesen 1 évig képzelt csontrákom volt. Minden nap: önvád. Ha tegnap orvoshoz mentem volna...! Kafkai.

Utórózsa

(Fejezetvég)

Előrózsa, velőrózsa.
Egy sznob: Ha, akkor
 csak őzgerincservet.

Jó ég

A „15 évesen”-nel majdnem én is tematizmusba rohantam. „Elmondani, mi volt!” Ez van túlakarva, viccel elütni (az éjfelet)!

Viccek; egy jó, egy rossz

- 1) Nem u. a. cipőben járunk.
 Én használhatatlanokban járok.
- 2) Szétmegy a vécéülőke.
 A zsanérra még jobban kell vigyázni. A fa repedt!

*

Mi az elpusztuláspont?
 Nem efféle tényleges, körüljárható pont.
 De mint (egy piros, egy fekete) pont a pusztulásnak!

*

Velejáróm a *több*, mint *sehova se* járok.

Velejáró, a több-mint.
Sehova se járok.

*

Hogy alakult ez a pusztulásosdi?

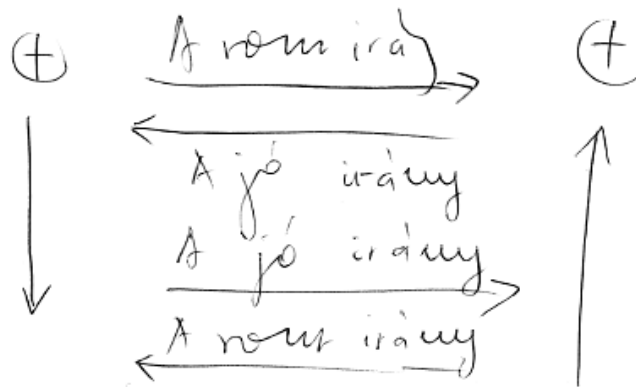
Kosztolányiét szerettem volna tudni. Nemes Nagy Ágnes írta kb.: hogy az „isten-gyermek Kosztolányi” így, tehetetlen, a szemük láttára elpusztult.

Mit ad ez? megrendülést, katarzist? *Ő a választ nem ismeri.* (Gyönyörű N. N. Á.-kijelentés!!!) De az éltető halottak... Jó, Rilke stb. tézisei, Ottlikéi. A nagy vadroman-tika (N. N. Á.: „cselédromantika” és a tragikum. Egyik szó se már a legjobb. De valamire jó.)

Hogy 15 évesen a képzelt rák... Hogy ma a szomszéd falu is NO nekem... és sehova se járok... ld. még a *Vokabuláréban*, mely azonban nem lesz e könyv anyaga. Befejzetlen? Itt vége ennek a fejezetnek.

Pusztulányi, mi része

Szent félkezét fogtam, bronzban,
szoborban a K. D. parkban.
Már oda se megyek. Minden
csak a másra pusztulás,
ha bárhova.
Sehova. Így-úgy csak
valahova. Ez 15 éves korban eldől.
Kosztolányi – pusztulásnyi.
Pusztulányi – kosztolásnyi.
Kafka éhezőművésze:
nem választok ételből.
Nem megyek *hova-kell*ből. Egésze?
Nincs részre.

Rossz irányba mennék, fontosságok, lajstromok...
Ne már!
Paddington medve jó itt (utolsó 5 kötete angol fordításom, melleleg).

JALSTROM

Irányok helyben

Elérintetlenségi pont (!)
Ücsörgés (karzaton, Kafka):
fenn ez azért nem a világ;
lenn *bővebben* nem a világ.

(T. Ákosnak *e* mondás, bocs.);

de ezt meg már írtam:

a világban lenni
csak a világon kívül
lehet. DE IGY ITT??

Megoldja: „Nem a világ!” (Sejhaj.)

Helyben

(*Kedvencem, szinte magamnak*)

Rettentő nehezen levelezek, címzek, megyek, vásárlók, váltok cipőt-
ruhát stb.

Mindent pasztillákkal intéznék el. *Borisz Pasztillák* vagyok.

Cipővétel:

nem új cipőt *húzok*,
új cipőt *halasztok*.

Hiába?

Hiába írom az *általánosat*, általa semmi se más. Mert persze, hogy ez tematizá-
latlanul van, hogy jaj, „ezer éve” látom itt két szobánk közt ezt a hosszú, két szárnyú
magas ajtót, és ha nem leszek, *ez nem lesz látva*, és ez nem önmagam abszolutizálá-
sa, és a szemközti parttal is ugyanez a helyzet, jó; de „közben”, hajnali felkeléskor
rögtön a fürdőszobában *bal forgóból*, combtóból kiroyg alólam a lábam, csaknem a
kádba bukhatnék, és szinte ugyanekkor ismét lejön a fa vécéfedél, ezek a dolgok, ér-
zem, ilyenek maradnak, és egzisztenciálisan mindegy, tematizálódások-e, vagy sem.